

VASILE LEAC

Tönkrementek zónája

Mit csinálunk mi, ambíció nélküliek, akik szeretjük az észszerűtlen belső monológokat?

Mi, akik tudjuk, hogy a kicsinyesség és fáradtság fogva tart, és minden dolog lehetetlennek és messzinek tűnik.

Mit csinálunk mi, blokádnál kerültek, örökös elégedetlenek?

Ha történetesen lett egy vagány esténk, minden olyan könnyűnek tűnik, de később, miután egyedül maradunk, lassan és értelmetlenül halunk meg.

Mi, elfásultak, akik nem szeretnénk mozgást és ergoterápiát, mi, akik titokban azt szeretnénk, hogy teleportáljanak bennünket egy rezervátumba, ahol a szórakozás átmítással és célzásokkal teli, és ahonnan tudjuk, senki sem távozik el.

Azoknak, akiknek a vallás már semmit sem jelent, a család sem, a természet sem, az állatok sem, a gyerekek sem... A tudomány már nem elégíti ki fantáziánkat és intelligenciánkat. Mi, ezek, akik annyira szeretnénk szeretni, de ha bekövetkezik, lehetetlennek és fárasztónak tűnik.

Mit csinálunk mi, akik elvesztődünk a részletekben, akik mindenhol hibát látunk, akik nem bírjuk a mézesmázoskodókat, de hagyjuk néha magunkat a csapdájukba esni. Mi, akik a görgetésért élünk, a mechanikus dolgokért, a zűrzavarért és a hulladékért?

Mi, ezek az erőtlenekek és esélytelenek, várakozásban maradtak... Amikor megkapjuk, amit akartunk, már nem akarjuk, amit megkaptunk. Rossz filmek fogyasztói, a száraz humoré és kétes szövegeké. Számunkra a múlt nem jelent semmit, a jelen párhuzamos, a jövő lehetetlen.

* Vasile Leac 1973-ban született Besztercén. Aradon és Bukarestben él és dolgozik. Hat kötet szerzője, a *Ca și cum* folyóirat, valamint a *Celebrul animal* irodalmi kör alapítója. Legutóbbi kötete a Nemira Kiadónál jelent meg 2018-ban, *Monoideal* címmel.

Mit csinálunk mi, akiknek elege van a költészetből és a művészetből?
Akik rosszul állunk a tájékozódással, készségekkel?
Mi csak azt akarjuk, hogy hagyjanak békén, hogy sötét
fürdőszobákban és folyosókon koldulhassunk, mint valami zombik.

Mi, akik sosem akartunk felnőni;
akik nem akartuk megismerni a nevetségességet és értelmetlenséget.
Mit csinálunk mi, akik nem értettük a terveket, és örökre
beragadtunk ide, a tönkrementek zónájába?

Kozmosz Hotel

Látni a várost az utolsó emeletről egy indonéziaival
aki az elkötelezett művészet híve. Elkerülni a vicceket és barátkozást.
Be vagyok zárva a törlőszivacs mechanikájába, mondja.
Hallod, hogy esik? Nem esik.
Két gyerek, akik húznak valamit maguk után.
Azt mondják, a hagyomány fölment a képzelőerő és az ítélőképesség alól.

A földszinten robogók állnak sorban a BT üzletének kirakatában –
gondolatban a *The Fifth Element*ben vagy.
A bárban POV-csajok, legyezőt használnak,
és konspiratívan suttnak neked: gyere velem, megmutatom a rókát.
A világ legvagányabb dolgai láthatatlanok maradnak.

Kellene lásd, hogy emelgetik a melltartóikat.
Semmi sem szomorúbb néhány gyolcsingbe öltözött palántánál,
amint megpróbálnak felszedni egy idegent, aki tud egyedül nevetni.
A vicc csak a te fejedben van.

Egy sci-fiből kiragadott ebédlő, 70-es évek, ahol két
iker szakácsnő trónol, 60 feletti, túlsúlyosak,
rövidre nyírtak; karon fognak, és az asztalhoz vezetnek.
Van valami előkelő és anyás abban, ahogy megsemmisítik a visszautasítást.
Csillagködökkel tapétázott szobák, intergalaktikus izzókkal.

Légkondicionáló készülékekkel, '83-ból, amik még mindig működnek.
Befejezetlen utolsó emelettel. Nem ajánlatos kimenni itt,
mert otthagysz valahol, ahol nem akarnál.
Azt mondják, ide hozták a lázadókat.

Kerek tükrök, zengő folyosók fénypontokkal,
gránit ívek *dark energy*vel még mielőtt
a tudósok felfedezték volna a *dark energy*t.

Horizont tévével és a fürdőben forró rúddal, egy
pszichedelikus festménnyel, amely egy vízesés drámáját ábrázolja.
Arctic hűtőszekrénnel és egy masszív karosszékkal, amelyben láthatatlan-
nak érzed magad.

3. emelet: Fogorvosi rendelők. Belépni tilos!
A sebezhetőség itt hiba, mondja nekünk a recepciós lány.
A pincéről nem mondok semmit. Amit tudniuk kell,
hogy nem szabad odáig lejutniuk.

A legkellemetlenebb zavaros esemény ünnepe

Szerencsétlenségek tartanak fogva, olyan, mint a BAD JUJU játékban –
a legnagyobb csapásokat a barátok mérik.
Az előrelátás hiánya vagy a bizalom kudarca?
A játék egy vicc, amely kivetít egy láthatatlan és csúf övezetbe.

Ha volna 1 buszméretű százlábúm, elengedném
a parkban és követném a katasztrófát. Kinyújtanám a kezem, mint egy jedi,
a park fölé emelném és odaerősíteném a levegőbe,
mint egy város mártír védőszentjét.

Egyetlen autóbusz sem bukkan elő a múltból, csak egy
elbukott vizsga folytonos érzete. Pánik és csodálkozás –
örökös készenlétben lenni arra, hogy hivatalos emberek ugráltassanak.
A hiba akkor merül föl, amikor elveszted a szándék feletti kontrollt.

Néhány napja egy barátom mondja *felsőbbrendű lezserséggel*
hogy a szakáll és a has képi tőke a választási kampányban.
A pénz a kommunikáció helyettesítője, mondja még.
Most mitikus terjedelem van közöttünk;
a zavarások és megtévesztések végleg eltűntek.

Solideal

A teraszt kedveljük inkább a zavarodottsághoz
Vagyunk néhányan akik tudjuk hogy sosem fogjuk elhagyni a kerületet
Olyan ez mintha 1 kóros hazudozóval találkoznál akitől aztán
Nem tudsz szabadulni

Amikor megismertem Erikát
Hallsszal kombinálva szakadás aszongyák neki
Annyira kellemes és félelmetes megfogni az anyagot
Néhányan azt mondják hogy vissza kell térnünk az értékekhez
Mindenki akit jónak tartanak
Védekezik és messzire szállítja dolgait

A genetikusok azt mondják hogy
Valaki gonoszsága látható a körme formájából
Ezek érzékeny és introvertált alakok akik nem látják a kiutat
Lelkük színeképektől és gyanútól kísértett
Balesetveszélyes terep
Tudják mi a problémád még mielőtt a rendelőbe érkeznél
Nem különböznek azoktól akik a parkban lelkesen
Tologatják babakocsijukat és az álmodozásból felébrednek
Amikor valami ismerősök
A babakocsi fölé hajolva hangutánzó szavakat adnak ki magukból
Fárasztó mesterség ez az udvariasság

Aki mosolyog neked azt bizonyítja
Hogy a fikció lehetséges
A méret számít Ő teszi lehetővé újabb érzelmek felbukkanását
Hagyjatok fel a hülyeségekkel és gondolatok valami körmönfontabbra

Ha forradalmár vagy ne vesd le a bugyid
Volt egy film szerzetesekkel akik eltévedtek a sivatagban
Néhányan magukat álcázva adtak el lekvárt és ópiumot
Mit meg nem teszel a hatás érdekében?
Aki mosolyog neked összetéveszt
Meghúzod a kötelet és az ejtőernyő kinyílik
Az ejtőernyő megvéd a gravitációtól

- Szeretted a rántottát? kérdezted.
 - Igen, s a dokumentumfilmeket is.
- Egy agresszív kéz kivesz valamit a fiókból.
Egy hadviselt kéz végigvezet a valóságon.
Egy idő után senki nem oké.

SÁNTA MIRIÁM fordításai

NO TITLE BALANCE, oil on canvas , 82×115cm, 2015